

Arrest

nr. 192 898 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2017 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend werd verworpen bij arrest nr. 192 896 van 29 september 2017.

Op 22 juni 2017 trof de verwerende partij tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

[I.O.] [...]

In voorkomend geval, ALIAS:

[Q.S.] [...]

[S.K.] [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 22/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat aan hem betekend werd op 17/05/2017. Betrokkene werd op 09/06/2017 opnieuw aangetroffen door de politie in illegaal verblijf. Aan betrokkene werd een herbevestiging van het bevel van 09/06/2017 afgeleverd. Een eerdere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene ondernam tot op heden geen enkele poging zijn verblijf in België te regulariseren.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene ondernam tot op heden geen enkele poging zijn verblijf in België te regulariseren

Betrokkene is op 22.06.2017 op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. AN.55.FO.002654/2017 van SPN Antwerpen) Betrokkene werd aangetroffen in een laadruimte van een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.“

Verzoeker werd op 17 juli 2017 aan de Duitse autoriteiten overhandigd, dit in het kader van de Dublin III-verordening (604/2013).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op,

“Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van het proportionaliteitsbeginsel;”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“ 3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: (...).

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt: (...).

Door de uitvoering van de bestaande terugkeerbeslissingen zullen deze uitdoven waardoor zij geen dragend motief zijn minstens kunnen blijven van de bestreden beslissing.

De tenlastelegging van betrapting op heterdaad voor inklimming is niet bewezen omdat het bestaan van het constitutief element van de wil om de strafbare handeling te stellen niet is vastgesteld en kan daarmee niet als motief worden ingeroepen.

Er ligt geen beslissing door de strafrechter voor waarbij de tenlastelegging als bewezen geldt.

Bij gebreke van een strafrechtelijke beslissing in die zin geldt voor verzoekende partij het vermoeden van onschuld en verwerende partij kan daarom het “strafrechtelijke” motief niet inroepen om de bestreden beslissing te schragen.

De beoordeling van deze feiten en tenlasteleggingen behoren tot de exclusieve bevoegdheid van de strafrechter en uw Raad kan er niet rechtsgeldig over oordelen.

De vaststelling door uw Raad dat een proces-verbaal geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt maar er niet aan in de weg staat om binnen haar wettelijke toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratieve dossier in hun geheel in overweging te nemen (R.v.V. van 28 november 2013, nr. 114.527) verandert niets aan het feit dat zolang de tenlastelegging niet is bewezen deze geen rechtsfeit uitmaakt dat rechtsgevolgen sorteert.

In casu kan daarom het proces-verbaal en de afgelegde verklaringen daarin niet als rechtsgrond dienen die de aflevering van de bestreden beslissing verantwoorden en/of noodzaken.

In elk geval kan verzoekende partij zich hierover voor uw Raad niet verweren. De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Verwerende partij miskent kennelijk het beginsel van de bewijslast: ei incumbit probatio qui dicit non qui negat waardoor zij elke reden ontbreekt om de bestreden beslissing redelijkerwijze voor een periode van drie jaar op te leggen.

De niet-onmiddellijke opvolging van een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten is op zich geen voldoende reden om de duur van drie jaar voor het inreisverbod te verantwoorden (R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) temeer verwerende partij in de zin van artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 rekening had moeten houden de specifieke omstandigheden van elk geval (R.v.V. van 20 januari 2014, nr. 117.188; R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) in het bijzonder dat verzoekende partij in Duistland een asielaanvraag heeft ingediend terwijl de bestreden beslissing haar terugkeer naar Duitsland onmogelijk maakt.

Verwerende partij toont niet aan en kan niet aantonen dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de publieke gezondheid.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen daarom rekening houdende met het voorgaande niet als draagkrachtig weerhouden worden minstens zijn zij door de verklaringen achterhaald.

Een inreisverbod voor een periode van 3 jaar is daarmee wettelijk ongeldig minstens disproportioneel terwijl verwerende partij ertoe gehouden is haar beslissingen ten alle tijde proportioneel te nemen. Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd. “

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Een punt van kritiek van verzoeker is dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing en meer bepaald bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die zijn geval kenmerken. Verzoeker preciseert hierbij dat hij in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend.

2.4. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt, *“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”* De bestreden beslissing maakt geen gewag van het feit dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland. De Raad kan verzoeker redelijkerwijze volgen in zijn stelling dat dit een specifieke omstandigheid is die zijn geval kenmerkt. Verzoeker kan dan ook de verwachting koesteren dat de verwerende partij rekening houdt met deze omstandigheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, quod non in casu. De verwerende partij gaat in haar nota niet expliciet in op de vraag of ze op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend in Duitsland op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Alleszins blijkt uit het administratief dossier dat op 9 juni 2017, dus voordat de bestreden beslissing werd genomen, de vingerafdrucken van verzoeker via het Printrak-systeem dat is gericht op de identificatie van asielzoekers een zogenaamde Eurodac-hit opleverden waaruit onder meer blijkt dat verzoekers vingerafdrucken op 16 juni 2016 werden afgenomen in Duitsland. In het administratief dossier bevindt zich nogmaals dezelfde uitdraai uit het Printrak-systeem, ditmaal gedateerd op 22 juni 2016. De betrokken Printrak-informatie heeft aanleiding gegeven tot een verzoek tot terugname van verzoeker, gericht aan de Duitse autoriteiten op 28 juni 2017, die op 3 juli 2017 in toepassing van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening – het betreft de hypothese van een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat – de terugname van verzoeker hebben aanvaard. Dit alles wijst er des te meer op dat de omstandigheid dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland, geen triviaal gegeven is.

De bestreden beslissing steunt niet op de juiste feitelijke gegevens voor de bepaling van de duur van het inreisverbod en kan op dat vlak dan ook niet deugdelijk zijn. Meer bepaald blijkt niet dat het gegeven dat verzoeker een asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend, is meegenomen door de verwerende partij in de afweging van omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

2.5. Het verweer in de nota, waarin wordt gewezen op het gebrek aan discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing, op de verplichting om een inreisverbod op te leggen wanneer wordt vastgesteld dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder getroffen terugkeerbesluit en op de motieven die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Immers is niet zozeer in het geding, de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, doch wel de beslissing tot het opleggen van een duur van drie jaar voor het inreisverbod. Deze beslissing gaat wel degelijk gepaard met een discretionaire bevoegdheid. Dit volgt uit artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat de duur van

het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken, en dus diende het feit dat verzoeker in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend – een element waarvan de verwerende partij op de hoogte was op 9 juni 2017, zijnde voor het treffen van de bestreden beslissing – opgenomen te worden in een dergelijke afweging. Het gegeven dat andere motieven kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing houdt niet in dat de verwerende partij in haar afweging rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland. Voorts wordt enkel vereist dat blijkt dat de verwerende partij specifieke omstandigheden heeft betrokken bij haar afweging in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod en wordt van de verwerende partij niet verlangd dat zij dient te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd. Zoals blijkt uit rechtspraak van de Raad van State die de verwerende partij zelf aanhaalt in haar nota moet uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), quod non in casu. Verwerende partij trekt voorts een verkeerde conclusie uit considerans 14 van de richtlijn 2008/115/EG – de zogenaamde Terugkeerrichtlijn – door van oordeel te zijn dat uit deze overweging *“reeds afdoende blijkt dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.”* Immers stipuleert de betrokken considerans: *“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”* Uit deze considerans blijkt dat het gegeven dat een vreemdeling reeds het voorwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was, een element is dat een rol speelt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en het blijkt niet dat dergelijke omstandigheden de enige zouden zijn die een rol spelen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verwerende partij verwijst voorts naar artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn, maar deze verwijzing is niet dienstig aangezien deze bepaling werd omgezet in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Alleszins, waar verwerende partij opmerkt *“Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.”* kan de Raad alleen maar opmerken dat het gegeven dat in de bestreden beslissing de elementen figureren die de verwerende partij ertoe hebben aangezet een inreisverbod op te leggen voor een welbepaalde duur niet inhoudt dat een verzoekende partij niet kan wijzen op een relevante omstandigheid die haar zaak kenmerkt en die volgens haar in de afweging bij het bepalen van de duur van het inreisverbod diende te worden betrokken en dat de Raad dit tevens vaststelt. Ten slotte wijst de Raad er bij wijze van informatie nog op dat artikel 24 van de Dublin III-verordening bepaalt: *“4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG. Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.”* Dit houdt in dat vanaf het verzoek tot terugname van verzoeker, dat door de verwerende partij op 28 juni 2017 werd gericht aan de Duitse autoriteiten, de Terugkeerrichtlijn, die voorziet in bepalingen inzake het opleggen van een terugkeerbesluit en een inreisverbod, niet meer van toepassing is.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA